

Per tal de triomfar no és prou el treball rutinari. Cal actuar amb plenitud; cal assolir l'esforç frenètic de la lluita decisiva: jugar-ho tot, absolutament tot, per tal, també, de guanyar-ho tot.

Tota l'autoritat als Ajuntaments

Malgrat que els Ajuntaments, en la seva estructura actual, no responen d'una manera fidel a l'estat d'opinió de les poblacions — i ens reben, naturalment, a l'estat d'opinió dels antifeixistes, ja que els altres no compten, com no sigui per dir-los a ratlla en tot moment — creiem que han d'ésser, arreu de la nostra terra, els únics organismes

que han de vetllar per l'estricta compliment de les disposicions emanades del Govern.

En l'estadi superior de la vida pública, hi ha el Govern, i no deu haver-hi ningú més que el Govern.

En l'estadi intermediari, i en un sentit d'unitat, la representació del mateix Govern, servint de nexa.

I en els pobles, els Ajuntaments i ningú més que ells.

Mentre això no sigui; mentre als pobles, interferint-se en les funcions de la competència dels Ajuntaments, actuen els Sindicats, els Comitès de Front Popular, i campant per les seves, els incontrolats de tota mena que s'aprofiten de l'estat confusoriari creat per la manca d'unitat d'acció en els organismes dirigents, no sentirà la nostra reraguarda la satisfacció del sacrifici.

Tot el poble antifeixista, està disposat a fer els màxims sacrificis per tal d'assolir la victòria contra els

bàrbars que ens fan la guerra totalitària.

Al front, els fills del poble, ofereixen el màxim dels sacrificis: el de la vida. A la reraguarda, hom està disposat a suportar, estoicament les majors privacions, i entre elles, la de passar gana.

Però què n'hi ha abundància de queviures, ni tan solament per a un racionament mitjà, aleshores, el que cal repartir és la gana.

I, amics, mentre alguns mengen amb moltes dificultats, d'altres no han passat gana ni un sol dia: I no són certament, aquests, els que menys criden davant de la més lleu de les privacions.

Als pobles agrícoles, fan estadístiques de queviures els Sindicats i els Ajuntaments. Els primers, reben ordres dels seus organismes superiors, per tal de què posin els excedents dels seus associats a disposició dels esmentats organismes. Els segons, en reben de les Juntes de Proveïments i de les Delegacions del Govern central en la matèria, per una finalitat semblant en quant els excedents que puguin insobrar i per al repartiment equitatiu dels queviures que són facilitats des de Proveïments.

I ni compleixen els Sindicats, ni compleixen els Ajuntaments. Cap dels dos sent la responsabilitat que dona el saber-se l'únic organisme competent, que, d'una manera general, fa complir amb el mateix rigor a totes les poblacions, les disposicions úniques donades pel Govern i per les autoritats intermitges que el representen.

I mentrestant, la gent que encara no ha patit gana, es disposa a, no patir-ne per molt temps. I proveeix, pel seu compte, en les poblacions on bo i estant confiat el control de les existències de queviures a més d'un organisme, no solament no el controla ningú, sino que, en alguns casos, es protegeixen els que menys necessiten ni mereixen la protecció de ningú.

En els pobles, repetim-ho no hi deu haver altra autoritat que la dels Ajuntaments. Els altres organismes, serà bo que hi siguin; però que no es moguin de la seva esfera d'acció. Poden ésser uns auxiliars preciosos, que no siguin un obstacle més a les dificultats naturals de l'hora present.

AQUEST NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA PRÈVIA CENSURA

L'alta missió dels tècnics i dels capacitats

En rebre, abans d'ahir, el general Miaja, a la Comandància Militar de València, els generals, caps i oficials de l'Exèrcit, va pronunciar unes paraules dignes d'ésser meditades i tingudes en compte per tots aquells que en aquests moments greus per a l'esdevenidor de la pàtria assumeixen funcions directives o de comandament. "Les forces — digué el brau defensor de Madrid — són bones o dolentes segons qui les mana. Depèn per tant de vosaltres — afegia — l'avenir d'Espanya".

Molt sovint han estat llançades crides al poble des que va iniciar-se aquesta terrible guerra, per fer-li veure la necessitat de cooperar a la salvació de la pàtria martiritzada pels militars sublevats i saquejada per les potències estrangeres que els donen suport. Hem demanat al poble que col·laborés a l'obra danorrear els nostres enemics amb les armes o amb les eines de treball i li hem fet veure, pels mitjans al nostre abast i pels exemples que ens fornien els mateixos enemics, els perills que corrien la nostra independència i les conquestes socials aconseguides en set anys de República. Tothom sap com ha respost el poble a aquesta crida; tothom té una idea de nombre dels que han fet ofrena de llur vida en holocaust de la causa comuna i els sacrificis que ha hagut d'imposar-se la reraguarda lleial per a satisfer les necessitats de la lluita.

No obstant, hem deixat a segon terme el demanar i l'exigir a les intel·ligències del país que col·laboresin, amb aquell alt esperit de sacrifici que soament els intel·lectuals autèntics poden assolir, a l'obra de salvar el país. Aquesta negligència ha d'ésser salvada. No n'hi ha prou amb què demanem als homes vàlids que s'allistin a les fileres de l'Exèrcit. Cal mobilitzar igualment els cervells del país. Cal que tots aquells que posseeixin en grau suficient aptituds poc comunes aplicables a les necessitats que, en el front i a la reraguarda, ha creat la guerra, siguin utilitzats pel Govern, exigint-los un rendiment màxim i equivalent al que a les trinveres exigim als nostres soldats. Una guerra vol dir avui tot el país en armes i res no s'ha de perdre ni s'ha de menysprear perquè sigui obtingut el més ràpidament possible el final victoriós que desitgem. De més a més, la victòria que obtinguem ha d'ésser la victòria de tots els demòcrates i liberals del país, treballadors i mestres, obrers manuals i obrers de la intel·ligència. Un perit mecànic

Marginals

per LLUÍS BOTA I VILLÀ

D'UN sol pic, el Tribunal especial d'Alta Traïció i Espionatge, ha condemnat a mort a quaranta feixistes, la meitat dels quals, cal remarcar que eren fins aquest moment, funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona.

La justícia actua enèrgicament. Cal fer-ho així, i tirar avant sense vacil·lacions, ja que no hi ha dubte, que el sentiment mal entès d'humanitat que havia guiat fins ara a la justícia del poble, havia estat entès per l'enemic, com una defallença en la lluita i la seva gosadia havia esdevingut ineficàcia.

La cinquena columna de Barcelona, ha rebut un cop mortal amb aquesta expurgada. Cal, però, tenir en compte, que no solament és a Barcelona on el feixisme emboscava aixeca la testa davant d'una quantitat momentània de les armes invasores.

A la nostra ciutat, per exemple, es palpa camuflat sota un apolíticisme intolerable en aquests moments, o embolcallat amb una capa de revolucionarisme a ultrança. Cal que ningú no oblidí que estem en guerra i l'enemic ha passat de Lleida. Cal que ningú no ignori que la contesa actual és a vida o mort.

I finalment, cal que, abandonant aquest sentiment d'humanitat que tan mal ens ha fet, apliquem amb tota serenitat i estricta justícia el pes de la llei republicana a tots aquells enemics emboscats, traïdors i aprofitadors de la guerra que fins ara han cregut defallença a la noblesa i el bon cor dels que comanen la cosa pública.

La sang dels germans morts al front de combat així ens ho demana.

Front Popular Antifeixista - Girona

DIJOUS, A LES 9 DE LA NIT AL
TEATRE MUNICIPAL

ELS AUTORITZATS REPRESENTANTS D'

Estat Català
Acció Catalana Republicana
Confederació Nacional del Treball
Federació Anarquista Ibèrica
Unió General de Treballadors
Partit Socialista Unificat
Esquerra Republicana de Catalunya

parlaran al poble gironí, per afermar davant del mateix, l'unió de tots els antifeixistes i la seva fé en la victòria.

Tots els antifeixistes al TEATRE MUNICIPAL
DIJOUS, 28 D'ABRIL DE 1938. - A LES 9 DE LA NIT

electricista o químic, un enginer, un matemàtic, etc., no han d'anar al front a batre's a trets contra l'enemic, ni—com hom pot comprovar amb una alarmança freqüència—han de fer la viu-viu emboscats en un càrrec burocràtic de poc compromís i certament molt còmode, sinó que han d'ésser mobilitzats perquè posin llur talent i llurs coneixements al servei del Ministeri de Defensa. Perquè cal per a guanyar la guerra i per a suplir moltes deficiències i per a superar tants d'handicaps com pesen damunt nostre, que no hi hagi ni una sola acció òmnilar o de govern a la zona lleial a la República que no estigui presidida per la intel·ligència ni decisivament influïda per aquells homes que identificats amb la nostra causa, posseeixen les qualitats morals i intel·lectuals que en tots els temps han pesat en els destins de l'història dels pobles. La revolució francesa fou menys l'obra del poble que va enderrocar la Bastilla que la dels enciclopedistes que escamparen la llavor fructífera del coneixement en un poble submergit en la misèria i la ignorància. La ciència amilatar dels caps dels Exèr-

cits napoleònics portava encara l'empremta dels que havien treballat pacientment perquè florissin les intel·ligències. Oferim a la República cent mil voluntaris perquè lluitin al front, però oferim-li també la flor dels tècnics catalans, el saber dels quals pot ésser aplicat a la guerra. I la recerca d'aquests tècnics és una tasca més fàcil del que sembla i en la qual no ens podem equivocar si en realitzar-la tenim present que el veritable talent va sempre acompanyat de l'abnegació i la modestia.

Capacitació dels comandaments, utilització de tècnics, aportació de voluntaris i dels individus que han estat cridats a files, heus ací el que la guerra exigeix immediatament de la reraguarda en les presents circumstàncies. Però no oblidem les paraules del general Miaja, que podem resumir dient que hi haurà bons soldats si hi ha bons caps, les quals permeten afirmar igualment, eixamplant el concepte, que el guanyar la guerra depèn que tots aquells que directament o indirectament la dirigeixen, posseeixin un grau elevat de capacitació.

MES DE PRESSA, MES VELOCITAT

Tothom ha de clavar-se a l'ànima la frase de Negrín: el nostre més greu error ha estat la lentitud. Encara podia dir-se més rotundament: la lentitud ha estat el nostre principal enemic. Però ja ha arribat l'hora de combatre'l amb la implacabilitat amb què avui hem de combatre tots els enemics.

Quan s'ha dit que el temps treballa a favor de la nostra causa s'ha expressat, sens dubte, la veritat. El temps és un aliat del poble espanyol. Solament que, si no d'una manera expressa, implícitament almenys hi ha qui ha estès aquesta veritat de diferent valor com una autorització per a deixar córrer els minuts, els dies i les setmanes amb indolent parsimònia. I no és així. El temps ens ajuda en la mesura que sapiguem guanyar-lo.

Els feixistes i els seus col·laboradors no reposen. En quants dies s'ha fraguat aquest pacte anglo-italià que en altres circumstàncies hauria requerit mesos de negociacions i entrevistes diplomàtiques? En un mes escàs. Hitler ha emprat per a apoderar-se d'Àustria la meitat del temps que els demòcrates francesos empraren a resoldre una crisi ministerial. I la rapidesa dels seus acords i els seus cops de força ha estat una de les causes determinants del bon èxit dels seus atemptats.

Tenim ara exemples de guerra. Què passa a Xina? Els exèrcits invasors estan destruïts, les tropes populars xineses avancen a tots els fronts i han infligit a l'imperialisme japonès un cop bastant dur. L'exèrcit xinès ha aconseguit un triomf tan important, perquè, no obstant el poderós desplegament de forces i material invasors, ha sabut resistir heroïcament en les seves posicions. Però també, i principalment, perquè al mateix temps que les tropes resistien, a la reraguarda s'ha treballat amb una celeritat admirable a fer la unió nacional i patriòtica de totes les forces populars, a crear i organitzar les reserves suficients, a preparar-se per a les grans accions ofensives. Xina té avui un exèrcit de més d'un milió de soldats i ho ha aconseguit en un termini de pocs mesos. Per això li és possible d'escometre i derrotar avui els japonesos.

Aquest exemple ha de guiar-nos. Les nostres condicions són diferents a les de Xina. Aquí no tenim milers de quilòmetres per a convertir-los en mesos de lentitud i d'espera. Els nostres soldats saben que ja no és possible cedir un ol metre de terreny. Però la reraguarda ha de saber així mateix que tampoc ella no pot malbaratar un segon de temps.

El qui avui cregui, com qualsevol àrab esceptic i decadent, que assegut a la porta de casa seva veurà passar el cadàver del seu enemic, solament pot trobar-se un dia amb les baionetes feixistes sobre el seu pit. Per tal de veure el cadàver de l'enemic cal organitzar-se, armar-se, instruir-se, procurar-se armes i sortir ràpidament al combat obert. La resta és anar lliurant-se a poc a poc.

Franco i la seva cohorte d'estrangers no compta tant amb la seva pròpia força. No esperen el triomf de les seves armes. L'esperen de la nostra lentitud, de la nostra passivitat i del nostre aplanament.

Les nostres primeres reaccions vigoroses els han fet sentir el pes de la nostra capacitat combativa. Però encara no és bastant ni molt menys. Totes les forces de què és capaç el poble espanyol han de mobilitzar-se en hores i en hores també organitzar-se, enquadrar-se i escometre l'enemic. El món espera anhelant l'acció del nostre esforç. El feixisme sap que Espanya pot desenvolupar una potència formidable i tracta de guanyar el temps. La millor manera de frustrar les seves expectatives i decidir d'una vegada la sort de la contesa, és moure'ns nosaltres a major velocitat.

Que ningú no es prengui més que minuts per resoldre les qüestions al seu càrrec, particularment les qüestions militars i les relacionades amb la producció, i les dificultats i obstacles que indubtablement existeixen, disminuiran a l'acte de volum; que tots absolutament tots els treballadors i combatents, siguin o siguin, des del primer cap fins al més humil subordinat, tractin de fer en una hora el que podrien haver fet en una setmana, i veurem sorgir amb la mateixa celeritat la potència gegantina i arrolladora de l'Espanya invencible.

MILITARS SERVICIO MILITAR

CONCENTRACION DEL REEMPLAZO DE 1941
EDICTO

El Coronel Jefe del Centro de Reclutamiento, Instrucción y Movilización núm. 19, (Gerona), en Circular núm. 23 del actual, ordena lo siguiente:

1.º El día 28, a partir de las ocho de la mañana, harán su presentación en el C.R.I.M. núm. 19 (Cuartel de la Libertad) en Gerona, los Partidos de Gerona, La Bisbal y Figueras. El día 29 y a partir de la misma hora, los de los Partidos de Olot, Farners de la Selva y Puigcerdá.

2.º Todos los mozos que tengan que alegar alguna enfermedad, harán su presentación ante la Junta de Clasificación de este Centro (Plaza S. José, Edificio de la Delegación de Hacienda), los mismos días y Partidos que se indican en el apartado 1.º, para sufrir reconocimiento.

3.º Todos los comprendidos en este reemplazo que, pertenezcan a otro C.R.I.M. harán la presentación al más próximo de su residencia habitual.

4.º Todos los mozos, irán provistos de un amanta, zapatos, pantalón y cubierto, todo ello en buen uso.

5.º Para responder de la identidad de los mozos que deben o desean sufrir reconocimiento, vendrán acompañados del Delegado designado por ese Consejo Municipal.

Lo que esta Alcaldía, hace público por medio del presente Edicto, para que llegue a conocimiento de todos los interesados y no puedan alegar ignorancia, los cuales deberán presentarse, sin excusa alguna, en el C.R.I.M. núm. 19, el día 28 del actual, a partir de las ocho horas, por los que se refiere a los del alistamiento de esta Capital, y los que aleguen defecto físico, lo harán directamente a la Junta de Clasificación, a los fines de ser reconocidos. Es de advertir, que la falta de presentación, motivará la declaración de desertor.

Gerona, 24 abril de 1938.
El Alcalde, PEDRO CEREZO

Davant les converses franco-britàniques

Totes les mirades són fixades a la conferència anglo-francesa que ha de celebrar-se pròximament a Londres. Els més optimistes creuen que ha de servir per a refermar l'aliança de les dues nacions democràtiques, i tractar-se en elles àdhuc una sèrie de previsions de caràcter militar que es consideren indispensables per al futur.

Les agències diuen que van a tractar-se les qüestions del pacte anglo-italià i les que fan referència a Espanya i a Europa Central. La temptativa d'arribar al "Pacte dels Quatre" dependrà de la marxa que portin aquestes converses. De moment, Chamberlain desenrotlla la tàctica dels pactes bilaterals, sense importar-li gran cosa el problema de la seguretat col·lectiva.

El pacte anglo-italià és des d'alguns punts de vista incompatible amb les relacions franco-angleses? A primera vista sembla que no, puix que les qüestions de la Mediterrània Occidental han estat enfocades amb un criteri genèric i imprécis que compromet a ben poca cosa. L'ocupació de les Balears, per exemple, que s'ha realitzat de fet, encara que Mussolini digui que no té en això cap interès i encara que el primer ministre britànic sembla que ho vulgui creure-ho. A les Balears hi ha avions i tècnics italians que es retiraran — segons diuen — quan acabi la guerra. ¿Li basta a França, com sembla que li basti a Anglaterra, aquesta declaració?

Es la guerra espanyola la que s'interposarà principalment en el curs de les negociacions franco-angleses, sobretot quan es tracti d'examinar el pacte d'Itàlia i Anglaterra. Els "voluntaris" italians — els exèrcits italians — lluitin al costat de les forces alemanyes a la línia del Pireneu. L'eix Roma-Berlin ha emprès la intervenció a Espanya considerant la nostra guerra com un negoci comú al qual no renúncia amb facilitat. França no pot acceptar amb la mateixa flemma que Chamberlain una amenaça certa sobre les seves fronteres, sobretot tenint en compte que l'eix continua ferm i que el Führer es disposa a visitar el Duce a Roma per tal de ratificar llur consorci imperialista. Mussolini ofereix — valents oferiments els del feixisme! — que retirará els seus soldats "quan la guerra acabi". Dona per fet, és car, que acabarà a favor de Franco. Ah! Però França, malgrat això, tindrà en l'exèrcit franquista un enemic implacable a les ordres d'Alemanya. I Alemanya no ha dit encara que estigui disposada a prescindir dels interessos que ha creat a Espanya a costa de tants sacrificis.

Un cronista de cambra de Musso-

lini, Giovanni Ansaldo, escriu a la "Gazzeta dei Popolo" que Anglaterra, "davant la Itàlia del 1938, mestressa d'Etiòpia, dictatorial a Espanya s'ha adonat que les seves velles posicions eren insostenibles i que té interès a tractar amb Itàlia sobre el pla de la col·laboració entre dues potències imperials". Remarquem aquest judici, no solament per a assenyalar que el feixisme oficial considera empresa seva la guerra d'Espanya i vencedores ací les seves armes, sinó també per a destacar el fet que Mussolini cotitza l'èxit com una prova de la seva pròpia força.

Ara bé, caldria preguntar si aquesta preponderància imperial d'Itàlia es basa només en els fets d'Abissínia i d'Espanya i la seva ambició queda limitada a aquests triomfs, assolits, sobretot, per les complaències d'altres nacions. Perquè mentre continuï unida a la política hitleriana i li faciliti èxits com el que ha aconseguit a Àustria, tot fa pensar que tracta de guanyar posicions per al desenrotllament de plans ulteriors.

Aquests plans interessin a França principalment perquè l'eix Roma-Berlin va contra Rússia primer i contra França després. Contra Rússia perquè el programa anticomunista dels feixismes tracta de preparar-li una agressió armada; i contra França perquè el pacte franco-rus és l'obsessió de Hitler.

En política internacional els problemes no es presenten amb la simplicitat que els atribueix molta gent. Per alguna cosa hi treballa la diplomàcia, que és tant més sutil i embullada com més eficaç i més fructífera. No hi ha realitats ineludibles a les quals ha d'atènyer-se els negociadors. França es troba en aquest moment amb algunes que decidiran el seu esdevenidor.

Dr. F. Font Miralles

Consultori de malalties de l'aparell digestiu i nutrició

RAIGS X

Avinguda Alvarez de Castro, 9, primer xamfrà Plaça Hospital

Consulta: dimarts, dijous i dissabtes de 3 a 6

Telèfon, 351

Otra vez la República...

Nuevo triunfo del pueblo en febrero de 1936. España reafirmó sus deseos de ser libre. Democráticamente, también sin sangre, volvió a vencer a la reacción. Olvidó los crímenes de bienio negro. Los asesinatos, las persecuciones... Otra vez el pueblo volvió a ser generoso y cándido con sus enemigos. No quiso exterminarlos. No le preocupaba la venganza porque todo su afán era el progreso y la prosperidad de España. Y el fascismo, crecido al amparo de los gobernantes del bienio negro, y confiado en la tolerancia "democrática", se hizo dueño de la calle con su táctica pecuaria de provocaciones, atracos, atentados, fomento del esquirolaje, boicots a los trabajadores, etc.

Así correspondían los malvados a la benevolencia del Frente Popular!

Los pocos militares leales eran cazados por pistoleros fascistas. Un día asesinaron a Faraujo; otro, el Teniente de Asalto Castillo caía muerto a tiros en una calle de Madrid; por aquellos días, un general a quien la República perdonó la vida en otro acto de generosidad — Sanjurjo — presidía el coro de traidores (Franco, Mola, Goded, Queipo) que, a cambio de ayuda para

sus fines bastardos, vendieron trozos de España.

**

Fué en julio, cuando la traición dió la cara, creyendo que bastaría el ruido de sus espuelas para asustar al pueblo, cuando los gobernantes comenzaron a ver clara la situación.

El fascismo se había enraizado en el Ejército, en los burócratas de los Ministerios, en la Policía, en aquella Guardia Civil de tan triste historia en la vida de las libertades españolas... La traición rodeaba a la República. El fascismo — señoritos, militares, burgueses — quería ahogar al pueblo. ¡Qué horas tan amargas y tan difíciles fueron las de la segunda decena de julio!

Al viejo caserón del Ministerio de la Gobernación llegaban las noticias.

—Mola avanza hacia Madrid.

—En Burgos han fusilado a todos los izquierdistas.

—La Guardia Civil está con ellos.

—Pero si decían que era republicana! Ayer mismo...

¡Ayer!... Todos los sublevados habían jurado por su honor lealtad al régimen. ¡Pero todos ellos eran fascistas! ¡Gentes sin honor!

Tan sin honor como os funcionarios que boicoteaban la labor im-

proba en aquellos momentos y como los policías que "no encontraban a los fascistas", cuya detención interesaba el Ministro.

Y fué el pueblo, únicamente el pueblo democrata y trabajador, el que dió el pecho para combatir a los traidores, a los vendidos al extranjero, a los miserables.

La España lea sabe ser generosa — quizás se exceda a veces —; pero sabe también ser valiente cuando lucha por su libertad. Y creó su Ejército, y creó una Policía honrada, una Guardia de Asalto leal y valerosa, antítesis de la desaparecida Guardia Civil, la del "alma de cordero", como dijo el gran poeta García Lorca, asesinado en Granada, todos juntos se enfrentaron con los facciosos.

SE ADVIERTE AL PUBLICO:

CHARLES, Tratante en caballerías ha llegado de Mollerusa con 30 cabezas de ganado mular asnal.

Venta a crédito y a prueba con garantía.

Todos los animales de señal. Mercados: Miércoles, en Bañolas. Jueves: en Figueras. Sábado: en GERONA.

NOTICIES

La Comissió de Govern Municipal de l'Ajuntament de Girona, en sessió celebrada el dia 14 del corrent mes d'abril, va acordar "que es declari anul·lats els acords de pensions acordats per l'Ajuntament als ex-combatents que gaudeixen d'aquesta circumstància de tenir algun fill des-

GRAN MITING DEL FRONT POPULAR ANTIFEIXISTA

Pel dijous, a les 9 de la nit, al Teatre Municipal en el qual representen l'Estat Català, Acció Catalana Republicana, C. N. T. F. A. I., G. T. - P. S. U. i Esquerra Republicana, dirigiran la paraula al poble gironí, per tal d'afirmar públicament la unitat indestructible dels sectors antifeixistes i la determinada voluntat de lluitar sense treure a la consecució de la victòria a la República.

ES COMPRARIA MAQUINA D'ESCRIBURE I DE SUMAR. — Raó "Antonio Gómez", Ciutadans, 3.

CONSELLERIA DE SERVEIS PUBLICS

Departament de Proveïments

Per a coneixement dels posseïdors de la tarja de queviures, quina numeració es detalla, es fa públic que a partir de demà dimarts dia 26, passin a l'Oficina de Proveïments provisionals d'aquella, per tal de facilitar-los el val per a retirar DEU quilos de blat al preu de 750 ptes.

De la tarja número 10.001 a la 10.500, Josep Ripoll, Carme, 24.
De la tarja número 10.501 a la 10.600, Josep Armengol, Ferreries, 15.
De la tarja número 10.651 a la 10.750, Narcís Estrach, Santa Clara, 19.
Girona, 25 d'abril de 1938. El Conseller, Llorenç Busquets.

Empleado del Estado necesita habitaciones con tres camas, con cocina y baño.
Lo mismo entregaría el racionamiento abonando hospedaje aparte.
Para tratar, dirigirse a Fernando Sánchez, Plaza del Granó, número 8 a 12 y de 2 a 6. Gerona.

NOTA DE DEFENSA PASIVA

Tercera relació de industrials contribuents del Pressupost especial de Defensa Passiva, que han sol·licitat reducció o rebaixa de les taxes setmanals fixades en el corresponent Padró, que després d'examinades les respectives instàncies per la Comissió competent, han estat resoltes desfavorablement i confirmades llurs quotes imposades o taxes primitives:
Maria Juliol, Vidua Noguera.
Joan Abella.
Agneta Murtra Calvo.
Rosa Serrat Barceló.
Ricard Garriga Tolosa.
Indústries Metlúrgiques Socialitzades, segona instància.
La Gerundense, Indústria Col·lectiva.
Narcís Cots Sala.
Josep Pardàs Vidal.
Antoni Güell Oller.
Joan Fabra Vicens, segona instància.

Josep Turon Claret.
Josep Quera Colobran.
Fill de Francesc Saula.
Consol Pérez Garcia.
Joanquima Om, Café Mestres.
Francesc Artero Pallàs.
El que es fa públic, per a coneixement dels interessats als efectes procedents.
Girona, 26 d'Abri del 1938. — ALCALDE, Pere Cerezo.

Del articles publicats, amb signatura o sense, en són responsables llurs autors

Són requerits tots els Ajuntaments de Catalunya perquè dintre el termini màxim de vuit dies, manifestin si la restricció del servei de fluid i força elèctrica afecta la respectiva població i, en cas afirmatiu, detallin minuciosament els serveis afectats per la restricció, indicant si ha estat o no possible la substitució per un altre mitjà, i en tot cas, si s'ha produït la paralització total o parcial d'alguna indústria o treball, amb expressió dels obrers que hagin quedat en atur forçós, per no haver obtingut col·locació adient en treballs similars.

Així mateix hauran de notificar amb la màxima urgència, totes les restriccions que en el successiu es pogueixin produir pel motiu esmentat.

—ES VEN màquina pastar "Hispania", tipus I. A. i motor 1 HP. 1.400 K. P. M. 220 volts. — Raó en aquesta Administració.

DIRECCIÓ GENERAL D'ADMINISTRACIÓ LOCAL CIRCULAR

La incorporació a les lleves ha produït un gran nombre de vacants de secretaris i funcionaris d'Ajuntaments que, forçosament s'incrementarà amb la incorporació dels dits funcionaris a les lleves darrerament mobilitzades.

La necessitat, per una part, de vetllar perquè aquells serveis indispensables per al normal funcionament de les Corporacions Municipals, quedin degudament atesos, i per altra, de donar col·locació adient als secretaris i funcionaris d'alguns Municipis de Catalunya ocupats per l'exèrcit invasor, obliguen a resoldre aquesta situació;

Per tant, És fet avinent a tots els Ajuntaments de Catalunya que tinguin vacant en l'actualitat la plaça de Secretari o que es produeixi en el successiu, així com que tinguin manca de funcionaris per a atendre llurs serveis, la necessitat de comunicar-ho a aquesta Direcció General amb la màxima urgència, amb sol·licitud del seu i altres dades de la vacant, per tal que pugui ésser facilitat personal competent per a ocupar les places de referència.

Barcelona, 21 d'abril del 1938.
El Director General d'Administració Local, Joaquim Bilbeny.

FRONT POPULAR ANTIFEIXISTA

El dijous vinent, a les 9 de la vetlla tindrà lloc en el Teatre Municipal un graníós míting d'afirmació antifeixista i de Front Popular. Representants de tots els sectors que componen el Front Popular s'adreçarán al poble gironí, exposant la situació política actual i els camins a resoldre-la dintre la línia de la unitat antifeixista.

GIRONINS! Assistiu tots a l'acte, contribuint amb la vostra presència al reforçament del Front Popular i del Govern que n'és la seva expressió.

AJUNTAMENT

AJUNTAMENT DE GIRONA
CONSELLERIA DE FINANCES
Negociat de Vivenda

En les Oficines de recaptació, ha començat el cobrament dels rebuts de dret d'ocupació d'estatge i de l'arbitri del 45 per 100, corresponents al mes de febrer darrer.

Aquest cobrament es farà, com en mesos anteriors, de forma ininterrompuda i sense distinció de lletres de carrers.

Girona, 31 de març del 1937. — El Conseller de Finances, Rafael Portas.

—SE VENDE classificador con 63 huecos de 22 cms. ancho por 15 cms. alto por 26 cms. de fondo cada uno, y dos huecos de 80cms. ancho por 24 alto y 26 de fondo. Estado nuevo en madera sin barnizar propio para oficinas.
Dirigirse a A. León, Nieve 1, 1.º, 2.º, Gerona. De a 3 tarde.

PER TELEFON

LA GUERRA A TOTS ELS FRONTS

A la zona pirenenca, al sector de Tremp, al d'Aliaga, al de Salsadella i al d'Alcalà de Xisvert són preses posicions a l'enemic, i els facciosos són rebutjats i perden homes i material

ELS COMUNICATS OFICIALS

EXERCIT DE L'EST.—Al sector de Torra de Senius, de la zona pirenenca, les nostres forces conquistaren les cotes 1.286 i 1.913.

Al nord de Sant Romà d'Abella, sector de Tremp, ha estat brillantment conquistada la cota 701 del Montsec. Al sud, els rebels s'infiltraren pel fons de la vall del Mont Conquès, però l'intens foc de les nostres armes els obligà a fugir després de sofrir moltes baixes.

Als altres sectors d'aquest Exèrcit l'activitat registrada mancà d'interès.

EXERCIT DE LLEVANT.—Atacs enemics, fortament recolzats per tancs, artilleria i aviació, sobre les nostres posicions del sector d'Aliaga foren brillantment rebutjats i es capturaren presoners i material divers.

A la zona de Salsadella els rebels atacaren Mogotes, al sud del vèrtex Encanes, i fugiren en desordre davant del contraatac dels nostres soldats.

L'artilleria lleial dispersà, causant-los moltes baixes, una concentració enemiga al mateix sector.

També s'ha combatut amb gran intensitat a les immediacions d'Alcalà de Xisvert, on les nostres forces, que ahir es replegaren lleugerament, han ocupat diverses cotes a l'oest d'aquell poble i neutralitzaren les reaccions rebels per tal de recuperar-les.

ALTRES EXERCITS.—Sense notícies d'interès.

ESTRANGER

EL SECRET DEL COMITÈ DE NO INTERVENCIÓ.—HAVIA ESTAT CONSTITUÏT PER MANTENIR ELS SEUS MEMBRES I FUNCIONARIS I PER ASFIXIAR LA REPUBLICA ESPANYOLA

LONDRES, 25.—El subcomitè de No Intervenció ha quedat reunit a les tres de la tarda al Foreign Office. La reunió ha acabat a dos quarts de sis, després que el secretari, senyor Francis Homming, ha pronunciat el seu informe sobre la situació financera del Comitè.

El senyor Hemming ha explicat detalladament les despeses hagudes i ha recordat que solament França havia satisfet la mensualitat de desembre darrer; ha afegit que en el cas que no siguin pagades les mensualitats endarrerides, el secretari es veuria obligat a acomiadar tot el personal de l'Oficina per al Control de la no intervenció, tant a Londres com als ports on s'efectua aquest control sobre els vaixells que es dirigeixen a Espanya.

Immediatament s'ha entaulat discussió sobre el particular. S'assegura que el delegat de la Unió Soviètica, senyor Maiski, ha sostingut la negativa del seu govern de satisfer cap quota més, salvant el cas que s'efectuï realment la retirada dels comba-

Wassyngton 26 (5 t.). — Es remarca en la premsa del país cert nerviosisme, degut a la petició de Chamberlain al ministeri d'Estat, per tal de que els E. U. comentés favorablement l'acord Italo-Anglès.

Aquesta informació, no podrà ésser desmentida, per quan les dades que es tenien sobre el particular, són de font autoritzada, citant-se àdhuc, les persones que han intervingut en aquestes gestions diplomàtiques que es volien portar en gran secret.

Aquesta maniobra de Chamberlain ha causat indignació al país situant en aquest polític en una situació difícil.

SERÀ UN FET EL PACTE FRANCO-ANGLÈS?

PARIS, 26.—Demà a la nit, Deladier i Bonnet, són esperats a Londres.

Hom creu que tractaran de la col·laboració militar franco-anglesa i dels detalls tècnics que han d'emanar de la mateixa.

Es diu també que parlaran d'afers financers, segons es rumoreja pels cercles polítics, França pensa efectuar un emprèstit a Londres, per la qual cosa necessita una intimitat en la col·laboració política.

Segons altres opinions, aquest apropament, portarà dificultats.

Es dona per cert, que Anglaterra ja ha abandonat l'idea d'efectuar el

tents estrangers amb un control efectiu.

Els delegats de les altres potències han acceptat seguir l'exemple de França, i s'han compromès a pagar les quotes pendents fins al final de l'any passat.

Les delegacions consultaran els seus Govern respectius sobre l'actitud a adoptar davant els pagaments a efectuar per quotes d'aquest any.

Segui com sigui, el pagament dels atrassos deguts fins a finals del 1937 permetrà al Comitè evitar la seva dissolució i la de l'Oficina de Control, dissolució que hauria tingut lloc el mes de maig vinent en el cas que els diversos Govern interessats s'haguessin negat a pagar. — Fabra.

LONDRES, 25. — En la seva intervenció en la reunió celebrada aquesta tarda pel Sots-comitè de No Intervenció el delegat soviètic senyor Maiski ha explicat les raons que motiven el seu Govern a negar-se a pagar les quotes atrassades per als fons del control de no intervenció.

L'ambaixador soviètic ha dit que el seu Govern segueix creient que, després de l'abolició del control naval, el pla del control per a la No Intervenció a Espanya no és res més que una farsa hipòcrita que només en treuen profit els que volen asfixiar la República d'Espanya. — Fabra.

ULTIMA HORA

"Pacte dels Quatre" o dels cinc, perquè no troba l'acceptació, com ella voldria, de França, Rússia i altres estats d'Europa.

BARCELONA

CONSELL DE MINISTRES

S'ha reunit el Consell de Ministres, sota la Presidència del Cap del Govern, Dr. Negri.

La sessió ha començat a les 11 del matí hi ha durat fins a les 3 de la nuació del celebrat ahir.

Aquest Consell ha estat la continuada.

S'ha aprovat una proposta del Ministre de Defensa Nacional, encaminada a pendre mesures de reajustatge militar.

El Ministre de Governació, ha presentat a l'aprovació del Consell, les instruccions d'aquest departament referent al primer de maig vinent.

També ha estat aprovat un decret del Ministre d'Estat, orientant i centralitzant les aportacions voluntàries exteriors d'ajut, per tal de donar tota l'eficàcia de l'ajut internacional a la lluita que sosteni mcontra el feixisme.

També s'ha aprovat un Decret de Obres Públiques modificant la Junta d'Obres Públiques.

S'ha aprovat un Decret modificant alguns articles de creació dels Tribunals d'Alta Traïció i Espionatge.

Finalment, el Consell ha examinat amb tota atenció el problema dels proveïments a la població civil, les quals conclusions seran resoltes enèrgicament en el proper Consell.

Les biblioteques públiques

OBSERVACIONS ALS LECTORS

El llibre que vulguis consultar, agafa'l del prestatge, i un cop l'hagis llegit no l'hi tornis; deixa'l damunt la taula que ocupes.

Si algun llibre del catàleg no es troba a la prestatgeria corresponent, demana'l personalment a la Bibliotecària.

Per respecte als altres, hom prega:

Que romanguis amb el cap descobert.

Que no fumis.

Que servis un silenci absolut; si tens de consultar el company o els encarregats de la Biblioteca, fes-ho amb les menys paraules possibles i en veu baixa.

Que entris i surtis de la sala silenciosament.

Cada llibre de la Biblioteca és patrimoni de tots; tots hem de conservar-lo per poder-lo llegir tots; per tant, cal:

No doblegar els fulls del llibre ni marcar-los amb ratlles per tal de deixar-hi senyal. Posa-hi un paper.

No obrir ni tancar els llibres barroerament; fes-ho amb suavitat.

No fer anotacions als marges dels llibres.

Si per atzar no portes les mans prou netes, abans d'agafar un llibre, renta-te-les; a convenient lloc trobaràs un lavabo.

J.M. BUTIÑA GUIMERA

METGE CIRURGIA

MEDICINA GENERAL
MALALTIES DE L'APARELL
DIGESTIU

HORES DE CONSULTA:

D'11 a 1 del matí i de

4 a 6 de la tarda.

CONTRACTES PER IGUALS

Carrer de les Hortes, 18, 1.º - 2.º

TELÈFON 143

GIRONA

S'ha perdut un gos raça lulu, negre, i blanc part de cua i potes de darrera que respon al nom de Buch. Es prega la seva devolució al que l'hagi trobat, al carrer Avinguda 19 de Juliol, número 18 (Cases barates), Palau Sacosta.

PONT SOBRE L'ONYAR

Visió clàssica de Girona, visió de targeta postal: El riu Onyar, no pas gaire nítid, canalitzat per dues filetes de cases de pisos en llur impudic posterior. Aquarella bescantada per mant viatger distret i reivindicada per la ploma subtil de Mestre Ruyra.

Surmuntant l'aiguabarreig urbà, l'esveltessa femenina de la Catedral —tota sencera damunt dels teulats, —el cerimoniós campanar de Sant Feliu i, al final de les edimicacions un tast de Devesa, insinuant la frondositat del gran parc.

Ponts diversos assenyalen els compassos d'aquesta "obertura" gironina, en la qual s'enllacen els diversos motius de la simfonia esplendorosa de la "ciutat de pedra".

PORXOS

Per un d'aqueixos ponts entrem a Girona, a la baixa Girona antiga. La Rambla ens acull; una rambleta modesta i simpàtica, acolorida i sonora al matí, quieta i muda a la tarda.

La Rambla ens acull i les boques dels pòrtics laterals, que són la seva essència, ens xuclen. Sota d'ells — basar i recer—, mentre al defora plovisqueja, veiem com es fan riuetes els paraigües regalimants dels transeunts amb els que pengen de les vigues pagesívols.

I anem més endintre, i trobem més porxadets. Plaça del Vi. Senyorialisme democrata, catalanesc, evocador d'una preterita vida ciutadana esplendent, amarat avui d'un quietisme provincià que viola el traüt polsós i baladrer dels autos de línia.

A l'esquerra, el carrer de Ciutadans, expansió del parialisme burgès de la plaça. Carrer de Ciutadans! Nom suggestiu de substitució del qual constituiria un crim de lesa ciutadania.

VIA-CRUCIS

Il ara, comenceu a endinsar-vos per qualsevol lloc al laberint dels vells murs de Girona. Comenceu a ascendir pel "via-crucis" de la ciutat levítica, deturant-vos en les seves estacions fins a la majestuositat de la Catedral.

Carrerons tortuosos, graonades innúmeres de remembrança bíblica, romanalles nobiliàries en recòndits portals i finestres, i, a cada pas, entre atapeïments d'habitades insanes, tossals de pedra que va reproduint-vos, un a un, el pas canviant dels segles: vestigis escadussers de la remota vida romana; monuments senyera de la glòria nacional, sota una línia artística genuïnament nostra; tristes parets obedièntes a un pla d'organització estatal en mans de la dominació borbònica; senyals de lluites amb el francès, l'urpa del qual amenaça Girona amb insistent cobdícia...

Perè, sobretot, la metròpoli eclesiàstica: els grans recintes monacals i els temples superbs, des del vell San Pere de Galligans, de romànica rancier, representant pur del nostre art nacional, passant pel gòticisme sever de Sant Feliu i acabant amb el fatxendós barroc de la Seu, iment dalt del cim de la seva escalinata, dominant tota Girona i el seu pla amb l'urc de l'Espanya imperial.

PEDRA I PEDRA

I bé; esteu a la plaça del costat de la Catedral, on encara us apar que solleu les cendres d'un auto de fe. Damunt el vostre cos minso, l'enorme torre de la Seu; als vostres peus davalla la ciutat, ampli mantell de pedra del tità.

Repasseu la seva escorta: Sant Feliu, company inseparable de la Seu, dignament situat uns graons per avanll del soli magnífic; petrificades morbideses de Sobreportes; Banys Arabs, graciosament resguardats; la catalaníssima Pia Almoina; el Palau Episcopal, amb la faç plena d'estucs com un cortisà de Lluís

XV; la xaruga Universitat, sostinguda per miracle; l'encastellat Monestir de Sant Domènec, a l'entrada del qual un partitx d'obra blanquejada fa saber que s'es convertit en caserna d'Infanteria... Enllaç de pedres centenàries, cada una d'elles amb un episodi a contar. Apotosi gironina encimbellada de carrerons en rampa i corrues de graons escrotonats.

Què hi ha al darrera aquesta massa de pedres?... Què pot haver-hi que elogi dignament aquest devassall monumental?... Ah! Hi ha, "encara", la muralla. La muralla alterosa, ferma, íntegra gairebé que, oblidada dels gironins, vetlla recelosa el conglomerat històric de la urbs antiga, la qual clou per la part alta en tota la seva longitud. Pedra amb pedra!

El ciutadà actual de Girona no cospa pas el diàleg plànivol de la muralla amb les edificacions contigües quan passa, aqueferat o distret, per aqueixos recintes de la ciutat, que són sagrats i que haurien d'ésser sostrets al viure quotidià amb els seus irrespectes i la seva decura.

EIXIDA

Eixam fora muralla per la porta de Sant Cristòfor, obagós paratge de flaire medieval. Ja s'ha acabat la ciutat. I, mentre la muralla s'aguanti, no hi haurà ciutat part de fora. Quin luxe per un poble poder fer compatibles les necessitats del progrés amb els respectes a la tradició! Part d'abaix de la ciutat, cap al pla acollidor, el progrés ha bastit "buildings" i xemeneies, estacions de ferrocarril i assortidors de gaolísna. En la part alta la tradició conserva la muralla materialment i moralment.

La muralla careneja i a poc que la deixeu enrera, per tal d'apreciar el seu conjunt evocador, ja descendiu per la vessant oposada a la falda de la ciutat.

Per damunt la muralla i els seus domassos d'eura només sobresurt la Catedral i Sant Feliu, l'acord que

constitueix el "leit-motiv" gironí. I al fon, termes posposats de muntanyes auriolen de suavitats el sintetisme punyent de la pètria silueta.

DISSONANCIA

Ara, gireu-vos d'esquena a la ciutat amagada i sadolieu-vos d'aquest pessebre que teniu als peus. Vall de Sant Daniel. Sinuositats moradenques, recent llaurades i xopes de les pluges tardorals, debracet amb verds pradells vellutats, descendeixen cap al fons del torrentol abscondit pels àlbers, i tot ala vall guspireja de cases escampades i us roba el cor un agrupament minúscul que es fa anomenar poble, redossat al monestir que li dona nom.

Per la clariana que s'obre de cara al nord, a la vostra esquerra, apunta, tot ensotalat, Sant Pere de Galligans, amb l'extrem de ciutat Ter ajuntant-se a l'ombra de la Devesa i arreccerant-se al barri de Pe-

que presideix, i albireu l'Onyar i el dret.

Dalt del turó, contrastant amb la nota xiroia que li comunica el riu i el carrilet anacrònic de Banyoles, un espectacle tètric: les runes del fort de Montjuís, en mig d'un paisatge sense paisatge, immòbils, nues, silencioses, i en les quals no goarieu d'entrar per temor a trobar el sol entapissat de cadàvers...

AIGUA I ARBRES

Ja heu baixat fins al Pedret. Carrer de mitja galta, enamorat del riu, disputat pel Ter i per l'Onyar. Guaitau com es mofa del carrilet quan s'interposa entre ell i el riu, com un ca pestener.

El riu. Ample, polit assenyat. Espill de les torres de la Seu i de la Col·legiata.

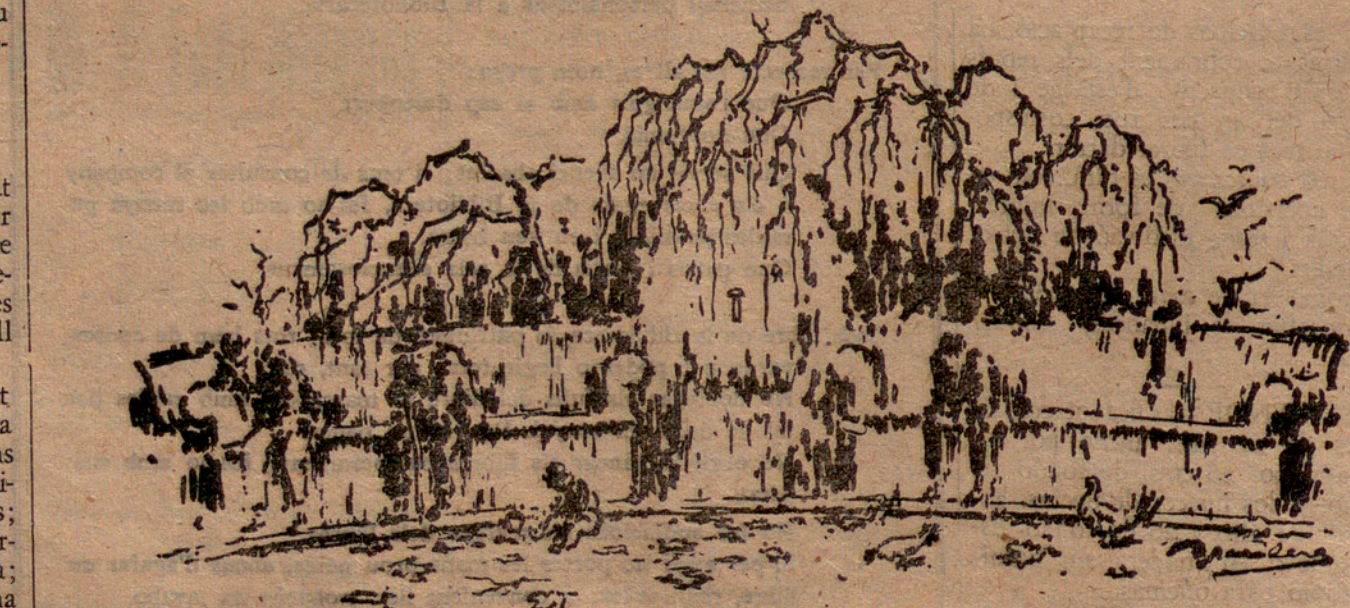
Un modern pont metàl·lic, per on passa la via ferrada, es sobreposa a la visió de vellúria talment un muntatge fotogràfic.

I penetreu a la Devesa. Us submergeiu en aquella mar de flonjors polícromes que heu vist tan compacta dintre la seva extensió des de diferents miradors de la ciutat.

Som a l'octubre, al punt dolç d'aqueix parc incomparable, quan es vesteix de totes les seves pompes en un devassall de tonalitats i quan s'encatifa d'una espessor de fullam obre, per on sou temptats de llençar-vos a bracejar.

Situats al començ d'un dels passeigs, la seva grandiositat té molt d'escenogràfic. Fora dels primers temers termes, la resta us apareix com una immensa i plàstica tela de fons, perduts els relleus dintra la resplendor velada d'un sol que va a la posta.

I des dels jardins centrals, de verd perenne, aprecieu el contrast de color que ofereixen les altituds del plàntans gegantins de fulles d'aram enceses en una orgia colorística per la llum blonda del sol de mitja tarda autumnal.

POSTA DE SOL

Des d'un pont sobre el Ter, en la part oposada a la població, contempleu el panorama gironí per damunt l'arbrada tupida de la Devesa.

El sol està morint a un costat, just a l'indret d'on baixa el Ter, irisa sota el doll de fulgors que l'escomet a l'esbiaixada. A la banda contrària, al tombant del riu, hi ha la filera blanca de cases del Pedret. Les ribes del Ter, amb els reflexes de la posta, prenen una sedositat de paisatge artificial.

Dreceu l'esguard i us adonareu d'un espectacle insòlit, que només una posta tardoral entre totes les postes i una sola ciutat entre totes les ciutats poden oferir-vos: Girona està cobricelada d'un núvol opac i difós, acaballa d'un seguit de dies de boira i de pluja que li són peculiaris. Damunt la ciutat pesa una atmosfera llòbrega, d'una grisor de plom. Però d'allà baix a l'horitzó d'aquella faixa de cel pur entre boira i muntanya, l'astre agonitzant llança la seva incandescència, torra rasa, per dessota la boirada llorosa i després d'arborar les cimes dels plàntans de la Devesa, va a esbaldar-se a la façana apitrada de la Catedral i el seu cloquer, a la qual —esbaldida per les pluges recents— encomana una àuria lluisor i intensament metàl·lica en la mitja penombra de la ciutat. I, quan el sol s'ha ajocat darrera les llomes muntanyenques, es verifica un "concert" d'entonacions mutables que com llanterna màgica, projecta damunt les pedres frontals de la Seu una successió de tints indefinits, variants d'una porpra solemne que es resolen els carmins i els muntats de l'horitzó calidoscòpic.

Se us antull que el tità de la Seu esguarda amb ira santa la ciutat confiada al seu patronatge, culpable de què sap quin pecat ocult, que, en mig del foc sagrat d'aquella posta teatral ha de rebrunir en tenebra la veu divina, i les entranyes de la terra s'han d'obrir per sepulcra per sempre més les pedres centenàries de la viutat heroica, i restar més en peu la Catedral, serena com una nova Arca.

FINAL

Un altre dia, seduïts pel bucolisme que trobeu en eixir només les darreres cases de Girona, us heu allargat pel pla, entre la geometria dels camps asasonats per les pluges, promptes a rebre la sembrança cundant, i des de totes bandes saludats per masos odorats de setors rústegues, amb llurs pallers quadre a l'oli i, no molt lluny, la rella de bou solcant la terra xop i prolífica. El conjunt té un dolç cis femení.

Més enllà, en mig d'una planura de somni, sola entre els camps llaurats reposa una ermita incògnita parroquial d'un invisible llogarret campat per la plana. La seva vetusta i els quatre xiprers del cementiri transporten els vostres sentits a regions espirituals.

Amb tot, la ratlla blanquinosa de la carretera, no gaire apartada, adverteix del pas, per aquelles petites suavitats autuminals, d'una moderna amazona en bicicleta. I, a seguir-la, reveieu allà baix, contra per la calitja de la tarda, les pedres de Girona enfilant-se costa amunt de genollons als peus de la Catedral alta. Els dos campanars compactes de la Seu i de la Col·legiata, brillen en el conjunt imprecís.

Creguts, en l'estampa rural de petgeu, que aqueixa visió entretàn no és més que el miratge d'aquella ciutat que ahir va conèixer, segues a guanyar les petites serres altes des que teniu a prop, on s'amaguen tot de masies ufaneses i des d'on prometeu gaudir de solemnes panorames muntanyencs.

I, d'esquena i tot, ressona al vostre cervell l'acord visual de les torres majestàtiques, "leitmotiv" gironí.

JOSEP TORRELLA